

Sygn. akt V KZ 45/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Jarosław Matras (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 grudnia 2019 r.

zażalenia skazanego **M. P.**

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 12 sierpnia 2019 r., sygn. akt V KO 60/19

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt II AKa (...),

wobec jego oczywistej bezzasadności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W osobiście złożonym wniosku, skazany M. P. domagał się wznowienia postępowania w sprawie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt II AKa (...) częściowo utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II K (...), podnosząc uchybienia do jakich - jego zdaniem - miało dojść w toku postępowania rozpoznawczego, a to np. „ciągłe znikające dowody przemawiające na jego korzyść” oraz wskazując na „nowe dowody, które nie były wcześniej znane sądowi” m.in. maile (IP) i zdjęcia z

zabezpieczonego materiału dowodowego, wnioski i dane informatyczne ze sprawy 3 ds. (...) (Prokuratura Rejonowa K.) oraz przyznanie się głównego świadka, k. 34 akt „PO K-lin, I ds. (...)”, nowe dane dotyczące kontroli drogowej samochodu A. (...) w dniu 16 kwietnia 2011 r., konieczność przesłuchania T. S., nowe dane z akt sprawy Prokuratury Okręgowej K. I Ds. (...) oraz 2 Ds. (...) a także konieczność przesłuchania „dyr. G. i A. K. z N.”, a dalej, przeliczenie arytmetyczne desek zabezpieczonych do sprawy i porównanie z deskami z zarzutu dotyczącego wątku „S.”.

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2019 r. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt V KO 60/19 w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że wniosek skazanego nie zawiera argumentów mogących odpowiadać przesłankom warunkującym skorzystanie z instytucji wznowienia postępowania. Wobec powyższego Sąd Najwyższy uznał, że zachodzi określona w art. 545 § 3 k.p.k. podstawa do odmowy przyjęcia tego wniosku w postaci oczywistej jego bezzasadności.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył skazany nie podnosząc argumentów merytorycznych związanych z treścią rozstrzygnięcia, a jedynie ponownie odwołał się do własnego przekonania odnośnie ustalonego w tej sprawie stanu faktycznego i do wymowy dowodów świadczących - w jego ocenie - o jego niewinności.

Podsumowując skazany wniósł o wyznaczenie mu pełnomocnika z urzędu w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania, co należało odczytać jako wniosek o uchylenie zaskarżonego postanowienia i wdrożenie czynności wznowieniowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenia skazanego nie może zostać uwzględnione. Wskazać na wstępie trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania w kontekście podstawy określonej w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. (*proper nova*) nie może służyć do sprawdzania określonych twierdzeń lub hipotez zawartych we wniosku, a inaczej rzecz ujmując, nie może służyć „poszukiwaniu” takich nowych faktów lub dowodów a jedynie procesowej weryfikacji nowych faktów przytoczonych we wniosku (por. np.

postanowienia SN: z dnia 20.10.2015 r., III KO 77/15; z dnia 09.08.2017 r., II KO 4/17; z dnia 19.03.2008 r., IV KO 126/07; z dnia 29.09.2010 r., IV KO 55/10). Tę okoliczność dostrzegł, i na niej się oparł dokonując oceny wniosku, sąd procedując w trybie art. 545 § 3 k.p.k. W tym aspekcie, dokonując kontroli zażaleniowej w całości, trzeba stwierdzić, że w zakresie zawartości wniosku skazanego, rację miał sąd pierwszej instancji, iż przedstawione przez skazanego okoliczności, nie mają waloru nowego faktu i dowodu, a zatem nie mogą powodować podjęcia czynności wznowieniowych i czynią uzasadnionym odmowę przyjęcia wniosku w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Nie może być bowiem taką podstawą teza o „ciągle znikających dowodach”, czy też okoliczność dotycząca treści maili i wymowy zdjęć z zabezpieczonego materiału dowodowego, skoro te okoliczności były przedmiotem ocen zarówno sądu orzekającego w sprawie o sygn. akt II K (...) Sądu Okręgowego w K. (rozważania str. 152 uzasadnienia), jak i oceny wyrażonej w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2019 r., w sprawie V KO 9/18. Zresztą w tym zakresie toczyło się postępowanie przygotowawcze w kierunku tworzenia fałszywych dokumentów i zostało umorzone (por. postanowienie w sprawie 2 Ds.(...) z dnia 15 grudnia 2016 r.; k. 13 - 14 akt sprawy V KO 60/19). Na akta sprawy 2 Ds. (...) skazany wielokrotnie zresztą się powołuje, choć treść wydanego w sprawie postanowienia oznacza, iż wniosek o wznowienie musiałby zostać oparty na innej podstawie prawnej oraz spełniać inne wymogi procesowe (art. 541 § 2 k.p.k.). W takiej sytuacji podstawą do wznowienia postępowania musiałby bowiem być przepis art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 541 § 2 k.p.k., a zatem, skazany musiałby we wniosku wskazać na istnienie orzeczenia, w którym są wprost zawarte ustalenia stwierdzające popełnienie takiego przestępstwa, które mogło mieć wpływ na treść prawomocnie wydanego orzeczenia będącego przedmiotem wniosku o wznowienie (por. postanowienie SN z dnia 16 stycznia 2018 r., V KO 83/17, OSNKW 2018, z. 4, poz. 34). Takiego waloru nie ma orzeczenie wydane w sprawie 2 Ds. (...), jak też twierdzenia skazanego o danych informatycznych ze sprawy PR 3 Ds. (...) oraz treści zeznań świadka B. P.. Zważyć trzeba także na to, że ocenę korzystnych dla skazanego zeznań B. P. sąd *meriti* w sprawie II K (...) już przeprowadził (str. 152-153 uzasadnienia); w tym zakresie nie jest to zatem żaden nowy dowód.

Kolejna okoliczność zawarta we wniosku o wznowienie postępowania, to kwestia danych zawartych na k. 34 akt sprawy Prokuratury Okręgowej w K. w sprawie PO I Ds. (...) i zestawienie tej okoliczności przez skazanego z treścią ustaleń sądu *meriti* w sprawie o sygn. akt II K (...) co do kontroli drogowej z dnia 11.04.2011 r. oraz zdjęcia, które zostało zrobione w dniu 16 kwietnia 2011 r. Okoliczność pobytu skazanego w dniu 16 kwietnia 2011 r. w T. wynika z rozważań sądu w sprawie II K (...), które są oparte także na zdjęciu wykonanym tego dnia, co wynika z k. 1118 akt sprawy (str. 187 -188 uzasadnienia wyroku). W tym kontekście okoliczność ta nie była przedmiotem oceny Sądu Najwyższego w trybie art. 545 § 3 k.p.k., co obligowało sąd orzekający w trybie zażalenia do ustalenia, czy okoliczność ta rzeczywiście mieści się w podstawie wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Z przedłożonych na żądanie Sądu Najwyższego w sprawie V KZ 45/19 dokumentów wynika, że pismo Urzędu Miejskiego z dnia 23 grudnia 2016 r., które znajduje się na k. 34 akt PO I Ds. (...), **dotyczy jedynie zatrzymania dowodu rejestracyjnego pojazdu A.** w dniu 16 kwietnia 2011 r. przez Komendę Miejską Policji w B.; **nie wynika z tej informacji, aby w tym dniu miała być kontrola drogowa pojazdu.** Uzyskanie dodatkowych informacji co do okoliczności zatrzymania dowodu rejestracyjnego w dniu 16 kwietnia 2011 r. nie powiodło się wobec braku dokumentacji (informacja o tzw. brakowaniu akt - k. 28). Z kolei, z notatki urzędowej (k. 1848 - 1851 akt II K (...)) wynika, że skazany kierował tym pojazdem A. w dniu 11 kwietnia 2011 r. i popełnił wówczas wykroczenie; z notatki nie wynika wszakże, aby tego dnia zatrzymano mu dowód rejestracyjny (!). Zatem, z pisma Urzędu Miasta nie wynika, aby fakt zatrzymania był konsekwencją kontroli drogowej z tego samego dnia, w którym doszło do zatrzymania dowodu rejestracyjnego. Z pisma tego wynika tylko data zatrzymania dowodu rejestracyjnego przez Komendę Miejską Policji, a nie data kontroli drogowej; do fizycznego zatrzymania dowodu mogło dojść w innych okolicznościach (np. wezwania do wydania dowodu lub fizycznego otrzymania przez Komendę dowodu rejestracyjnego na skutek innych czynności). Co więcej, z pisma Urzędu Miasta (k. 15 akt SN o sygn. akt V KZ 45/19) wynika, że dowód rejestracyjny tego samochodu został odebrany przez współwłaściciela pojazdu P. S. w dniu 28 czerwca 2011 r., a skazany w dniu 4 maja 2011 r. we wsi Świeszyno popełnił kolejne wykroczenie

kierując tym samochodem (k. 1849). Skazany nie posiadał wtedy dowodu rejestracyjnego a pomimo tego prowadził ten samochód, co przeczy tezie skazanego, że samochód po odebraniu dowodu rejestracyjnego stał się bezużyteczny (k. 3 zażalenia). W kontekście ilości i „jakości” dowodów wskazanych przez sąd w sprawie II K (...), dowodów, na których poczyniono zostały ustalenia co do bytności skazanego w dniu 16 kwietnia 2011 r. na miejscu zdarzenia (por. str. 187 - 188 uzasadnienia wyroku), odwoływanie się do celowości przesłuchania T. S. na okoliczność czasu dysponowania przez niego tym samochodem z racji naprawy (pomijając już to, że nie ma nawet oświadczenia tej osoby - tzw. dowodu swobodnego), zakładając nawet, że osoba ta takie oświadczenie procesowe by złożyła, nie może mieć istotnego znaczenia, albowiem treść takiego oświadczenia nie dowodziłaby przecież wadliwości oceny pozostałych dowodów.

Rację miał Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu, że pozostałe okoliczności wskazane przez skazanego także nie mieszczą się w podstawach wznowieniowych, a służą tylko kwestionowaniu dokonanej oceny dowodów oraz ustaleń faktycznych zawartych w prawomocnym wyroku. Co do tezy o konieczności przesłuchania w charakterze świadków dyr. G. i A. K., to wskazano już powyżej, że kwestia pobytu skazanego w hotelu N. była przedmiotem oceny sądu w sprawie II K (...) (str. 152 uzasadnienia wyroku) oraz przedmiotem oceny organów prokuratorskich w kontekście stworzenia fałszywej dokumentacji (k. 13 akt SN w sprawie V KO 60/19). Niezależnie od tego, do konieczności przesłuchania tych osób skazany odwoływał się już w sprawie V KO 9/18, próbując już wtedy podważać ocenę tych dowodów, której dokonał sąd pierwszej instancji w postępowaniu II K (...). Waleru nowości nie ma również kwestia tzw. przeliczenia arytmetycznego desek zabezpieczonych do sprawy (por. w tym zakresie rozważania na str. 18-20 oraz 156-157 uzasadnienia wyroku w sprawie II K (...)).

Konkludując, przedstawione we wniosku skazanego „nowe fakty i dowody” w istocie stanowią wyniki subiektywnej oceny dowodów zgromadzonych już w sprawie II K (...) i tamże ocenionych. Dokonywanie ponownej analizy dowodów i czynienie na tej podstawie ewentualnie odmiennych ustaleń faktycznych, czego wprost domaga się skazany w swoim piśmie, nie jest dopuszczalne na etapie postępowania wznowieniowego. Skoro zatem wywodów skazanego zawartych

we wniosku w żaden sposób nie można powiązać z przesłankami koniecznymi do wznowienia postępowania, to jest oczywiste, że zaskarżone postanowienie nie może zostać uchylone.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.